

'Een paard reageert direct op alle prikkels'

EO 6-9-06

Door JOSÉ VAN DER
WAERDEN

PIONIEREN

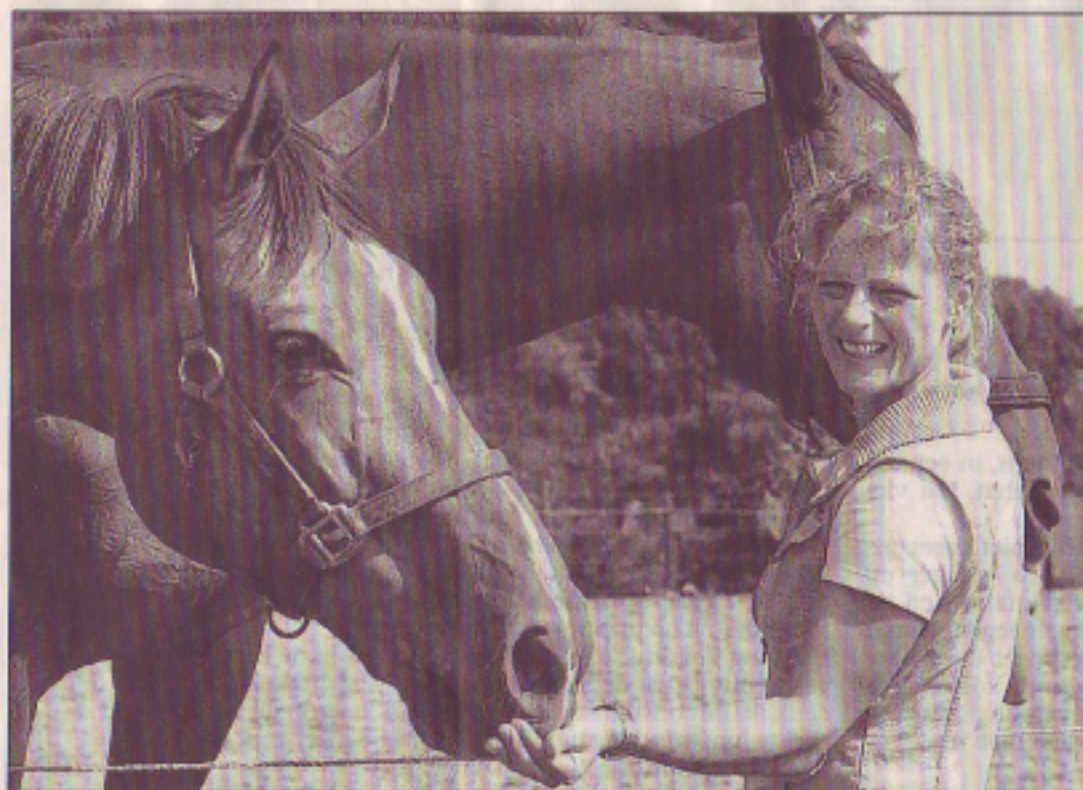
Een rubriek over
nieuwe beroepen

DE EQUITERAPEUT
Naam: Hansje Habets
(33)
Woon- en werkplaats:
Lierop
Bedrijf: Praktijk voor
Equithérapie d'n Hoef

balans en krijgen meer zelfvertrouwen."

DE OPKOMST

„Dit beroep is ontstaan in Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland. In die landen is de voltigesport erg populair. Dit samenspel tussen mens en paard, gebaseerd op elkaar aanvoelen, bracht hulpverleners op het idee voltige in te zetten voor mensen met problemen. Zo kwam in die landen, ongeveer 30 jaar geleden, equithérapie van de grond. Nu werken ze er daar heel breed mee: in internaten, psychiatrische instellingen en tbs-klinieken, maar ook bij de behandeling van eetproblemen, verslavingen

• Hansje Habets met haar therapiepaarden Salomon en Irresistible. Er is ook een kleine pony, genaamd Zoef, die vooral bij hele jonge kinderen wordt ingezet.

Foto Freetje Groenemans

en trauma's na misbruik. Ongeveer zes jaar geleden heeft een Oostenrijkse de equithérapie naar Nederland gebracht. Hier is het nog volop in ontwikkeling en houden alleen particuliere therapeuten zich ermee bezig."

DE LEERMEESTERS

„Ik ben opgeleid aan de HippoCampus in Soerendonk. Dit centrum is verbonden aan de Stichting Helpen met Paarden - Equithérapie

(SHP-E). Mijn opleidingsgroep startte in 2001. Twee jaar later was ik de derde gediplomeerde equithérapeut van Nederland. Het is een post-hbo-opleiding en je wordt alleen toegelaten met relevante werkervaring. In

die tijd was ik leerkracht aan een zmk-school. Kinderen met een ontwikkelingsstoornis kende ik dus goed. De opleiding was zwaar, zeker naast een baan. Nogal wat mensen vielen daardoor af. Erg belangrijk binnen de studie, en ook daarna, is intervisie. Ik wissel veel ervaringen uit met collega's. Ook moet ik me continu bijscholen, anders verlies ik mijn SHP-E-bevoegdheid."

DE ONTWIKKELING

„Het aantal equithérapeuten in ons land groeit snel. Ook komen er steeds meer specialisaties. Er bestaan bijvoorbeeld aparte therapieën voor mensen met een spraak-taalstoornis, borderliners en pubers binnen de pleegzorg. Minder leuk is de wildgroei. Iedereen mag zich equithérapeut noemen, want het is een vrij beroep. Mensen moeten daar dus goed op letten. Wat D'n Hoef betreft wil ik niet te groot worden. Juist in een kleinschalige, rustige omgeving voelen kinderen zich veilig en vertrouwd. Bovendien vind ik het erg leuk om dit werk te doen naast mijn andere parttime baan: voor de klas staan op een basischool in Someren. Die combinatie houdt mij goed in balans."